

PRETTIGE DAG VERDER

‘Probeert u er nog maar van te genieten,’ zegt de aardige chirurg, met de deurknop in de hand. Op mijn verbijsterde blik voegt hij er bemoeidigend aan toe: ‘U gaat er wel aan wennen. Ik zie u over drie maand weer.’ En weg is hij. Zie ik enige gêne op het gezicht van de verpleegkundige die ondertussen vaardig en pijnloos negenentwintig nietjes uit mijn twee weken oude operatiewond aan het verwijderen is?

Een paar minuten later lopen we door het ziekenhuis richting parkeergarage. ‘Laten we direct even langs AH gaan,’ zeg ik. ‘Hebben we dat maar vast gedaan.’ Op straat is het rustig. Iedereen is natuurlijk aan het werk of op school. Bij de super blijkt alles ambachtelijk, puur, eerlijk en vol passie en liefde te zijn. Waarom heb ik die onzin nooit eerder zo waargenomen? Als Ton zo’n brood wil pakken snauw ik: ‘Die wil ik niet.’ Hij legt hem snel terug.

We rekenen af. ‘Prettige dag verder,’ zegt de kassière.

We rijden zwijgend naar huis. Mijn wond voelt onaangenaam. De lucht is helderblauw, onderweg een moeder met kindje op de fiets; een oude dame veegt haar stoepje. Zo oud word ik niet, flitst het door mijn hoofd.

Thuisgekomen zegt Ton: ‘Nu eerst maar koffie.’ Het is tenslotte nog vroeg. De dag is eigenlijk nog maar net begonnen.